

Prožitky posvátných míst. Zesilujeme nebo plundrujeme?

Karel Funk

K souhlasným reakcím některých z Vás na nedávný článek o energiích doplňuji téma ještě následujícím textem.

Prožitek posvátného místa (kaple, sochy, studánky apod.) zůstává tím silnější a širší, čím více jej můžeme bděle začlenit do připraveného, pročist'ujícího se a duchovním studiem orientovaného nitra. A naopak - není žádný nebo je slabý a izolovaný, chybí-li mu v člověku posilující celkové souvislosti, nelze-li jej integrovat do celoživotní kultury našeho Já.

Dozvídáme-li se o zázracích, uzdraveních, zásazích apod. jen se šířavou touhou taky se zde honem nějak přiživit ke svému prospěchu, nebereme věc za správný konec. Nejprve musíme mít sami zalíbení v čistotě, touhu stát se sluncem lásky a prohřívát jí své okolí, tím se pak staneme pro duchovní světy "viditelnějšími". Místa v nás, která zbyla prázdná po rozpuštění negací, po odpuštění nepřátelům apod. jsou polem, kam se síly požehnání mohou umístit.

Někomu voda z léčivého pramene až "zázračně" pomohla, jinému ne. Proč? Roli tu hraje asi víc faktorů. Předně musí být člověk zralý k pochopení poselství své nemoci nebo potíží. Nemusí to být vždy hned vědomé "rozmožání" konkrétní situace jako původu choroby, to není někdy v našich silách. Často stačí, když nemoc člověku pomůže vypěstovat určitou ctnost, jejíž absencí byla vyvolána. Příkladně některé choroby zaživacího ústrojí mohly být vyvolány dřívější poživacími, ve které je člověk nyní nutností diety brzděn. Najde-li pak právě zalíbení ve střidmosti, může léčivá voda (ale i jiné praktiky) proces uzdravení naráz "doklepnout".

Dalším faktorem - a velmi významným - je přístup k místu léčení i k procesu léčení. Vrháme-li se na místo či pití vody ze studánky jen kořistnický a se slepou chtivostí zdraví, ale i naopak - zkoušíme-li jen pasivně a rutinně konzumně, zda to s námi něco udělá, asi jako když nám někdo doporučí už kdoví kolikátý lék na zkoušku - i pak se s účinkem mineme. I k posvátnému místu je potřeba přistupovat s láskou, bez chtivosti a zvědavosti. Můžeme se zalíbením pozorovat tvary okolní přírody, zasazení do krajiny, pohladit pohledem stromy a křoviny, na chvíli si třeba představit krajinu bez onoho pramene, sochy či kapličky, a pak - hle, ono je to tady, proč je to právě tady? S okolím se kochat, párat, mazlit, splývat, vcit'ovat se do jeho atmosféry, až třeba zapomeneme proč jsme zde, vždyť je to krásné, že existuje toto místo i pro druhé. Umíme-li se aspoň trochu modlit, zkusíme zde vyprosit sílu k vlastnímu vysílání pro ty další, ještě potřebnější (asi jako dřív na horských srubech se turista ohřál u již připraveného ohniště a před odchodem sem nanosil topivo pro dalšího) - to vše a ještě ledacos dalšího, každý podle svého založení a rozpoložení, můžeme na posvátných místech "podnikat", až nám přirozeně

vymizí onen mentální humbuk kolem svého uzdravení. To může pak přijít jindy a jinak, než když se někteří z nás snaží k zásahu uzdravení Pána či "panenkumarii" urputnou modlitbou téměř dostrkat v tom či onom místě a době.

Vězme, že Pán nás vidí a je vždy připraven nás uzdravit, ale my sami se k tomu musíme nejprve připravit. Jsme-li jako opilec, který se snaží o někoho dobrého opřít, aby jej dovedl do další hospody, pak pomoc míváme. My sami se musíme vyprázdnit, aby do nás léčivé síly mohly vstoupit. Milost boží působí je tam, kam ji sami vpustíme. A právě posvátná místa jsou onou úrodnou půdou pro vykvetení našich dobrých pohnutek a vlastností.

A tak je tomu i s modlitbou. Prosit za své uzdravení je často jen sobectví (s výjimkou třeba rodiče, který touží být zdravý, aby se mohl starat o děti, apod.). Když při modlitbě ale nalezneme rozkvět určitého vnitřního bohatství, když budeme mít spontánní potřebu říkat Pánu, že ho milujeme a přestaneme mu diktovat, jaké důkazy lásky chceme vidět a kdy, pak se mohou dít malé i velké zázraky. Posvátná místa nám mohou poskytnout určitou oporu a inspiraci k tomu, co toužíme v sobě sami navodit. Bůh nedává plody, ale semena. Zázraky tedy nepřicházejí z jakési vyšší svévůle a rozmaru. Někteří obdrží náhlé uzdravení, protože jsou uznáni za zralé, aby se tímto aktem Milosti tak proměnili, že přinesou (snad na základě svých latentních schopností) lidstvu ještě mnoho prospěšného, u jiných je jejich modlitba či pout' na posvátné místo jen vyústěním jejich delší vnitřní přípravy a větší vnitřní dbalosti a důvěryhodnosti pro duchovní svět.

Je velmi potřebné, aby se lidé na posvátných místech povznášeli svým duchem - způsobem, jaký je jim nejbližší (modlitbou, meditací, zpěvem, láskyplným pozorováním přírody...). Tím mohou aktivizovat či spíš reaktivovat i dávná ale již třeba nevyhledávaná energetická místa, jejichž funkce se stáhla do latence nebo zeslábla. Vertikální linie, která v místě třeba kdysi fungovala, se každým správným vnitřním naladěním člověka začne opět zaplňovat energií, jako když se do drátu pustí elektřina. Lze také budovat i nové vertikální dráhy a nová posvátná místa, a to nejen v místech pramenů apod., ale i kdekoliv, kde se nám vnitřně "líbí" víc než jinde.

Lze však působit i opačně, pustošivě. Podle Marko Pogačnika mají i místa své vlastní "intimní" sféry, jejichž posvátnost je třeba ctít. Zejména ti, kteří jsou nadáni mimosmyslovým vnímáním (což nemusí být vždy automaticky znakem duchovní kvality osobnosti), by do nich neměli jen tak beze všeho vstupovat. Různá místa plní svou jedinečnou úlohu v duchovně energetickém předivu krajiny a neměla by při tom být rušena. A co je ještě důležitější, místa vlastní poklady silového charakteru, které nesmí být vyrabovány, neboť představují potenci umožňující těmto místům, aby plnila svou funkci v zemském organismu. Proto jsou ve své celistvosti uchovávána a chráněna jak energeticky, tak i přítomností ochranných duchů. Každá osoba, která nějakým druhem nadsmyslového vnímání vnikne do určitého místa, nese odpovědnost za porušení a oslabení těchto ochranných systémů a v důsledku toho i místa samotného. V tom spočívá nebezpečí dnešního honu na takzvaná silová místa, nebezpečí esoterického turismu a geomantie, která si neuvědomuje své vlastní

pohnutky. Tak jako u člověka, i u míst v krajině je třeba bezpodmínečně respektovat právo místa vzhledem k nenarušitelnosti jeho integrity.

I při obyčejném vstupu do lesa bychom si měli navodit náladu posvátnosti, jako když vstupujeme do chrámu. Chce-li však hlouběji poznat některé místo, měl by se vnímající na chvíli vnitřně zastavit a poprosit o svolení. I když nemůžeme vždy čekat, že se nám dostane bezprostřední a pro nás srozumitelné odpovědi, stejně bychom tu měli chvíli setrvat v tichu a počkat na eventuální zprávu na citové či obrazné úrovni. Tato chvíle ticha umožní místu, aby se vůči návštěvě náležitě otevřelo, případně dá neviditelným strážcům místa možnost, aby se na návštěvu naladili. Také návštěvník by měl tento čas využít k vlastnímu naladění na dané místo. Dostaví-li se jako odpověď' jasné "ne", znamená to, že místo není v tuto chvíli ochotné otevřít se prohloubenému vnímání a my bychom měli od dalšího pátrání upustit.

Není dobré si činit při své touze po uzdravení nebo hlubším přírodním vnímání či povznesení z těchto míst fetiš, na kterém stavíme svůj další pokrok. Poznávání vnitřního obsahu míst je dobré, je-li integrováno do celkového sebevýchovného a sebetransformačního úsilí jednotlivce. Bůh miluje všechny stejně a tak třeba i ten, kdo pro své stáří nebo nemoc je již léta zavřen mezi čtyřmi stěnami, může být šťastnější a Bohu blíží než lovec, který bez usebrání roky křížuje republiku nebo celý svět za ještě zázračnějšími místy, metodami, léčiteli, vibracemi nebo energiemi.

Posvátnost místa jsou podporována i podzemními vlivy nejen energetickými, které zaznamenávají i průměrně senzibilní lidé, ale i ve velkých hloubkách ležícími či se teprve pomalu vyvíjícími ložisky krystalů a drahokamů. Ty jsou totiž "zkamenělými" ctnostmi, které poskytují pestrý vějíř nejrůznějších inspirací.

Postupujeme-li úrovněmi od kosmu k zemské duchovní atmosféře, k Zemi samotné i pod její povrch, vychází nám následující posloupnost vlivů duchovního ženství:

- makrokosmická božská Matka**
- Sofie jako pravzor duše**
- zemská Paní (duše Země)**
- pozemská Maria**
- 12 malých Marií**
- elementálové lidských modliteb**
- elementární bytosti**

- podzemní vlivy.